

РЕШЕНИЕ

№ 809

гр. Видин, 23.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВИДИН, III СЪСТАВ ГО, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милена Ст. Стоянова

при участието на секретаря Милена С. Евтимова
като разгледа докладваното от Милена Ст. Стоянова Гражданско дело № 20231320101154 по описа за 2023 година

Делото е образувано по искова молба на С. Р. Г. от гр. *****, чрез адв. Б. З. против „СИТИ КЕШ“ ООД – София, с която са предявени обективно съединени искове за нищожност на клаузи от договор за кредит с правна квалификация чл. 26, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 10а, ал. 2 от ЗПК вр. с чл. 143, ал. 1 от ЗЗП вр. с чл. 146, ал. 1 от ЗЗП и чл. 55, предл. 1 ЗЗД.

Твърди се в исковата молба, че на 09.12.2019г. ищцата е сключила с ответника „Сити Кеш“ ООД договор за потребителски кредит в размер на 1000.00 лева, който е следвало да бъде върнат на 18 седмични погасителни вноски. Посочва се, че в договора било уговорено кредитополучателя да предостави на кредитодателя обезпечение – банкова гаранция или поръчителство, като в случай на неизпълнение, кредитополучателят ще дължи неустойка в размер на 500.00 лева. Още със сключването на договора, на ищцата е начислена такава неустойка. Ищцата изцяло е погасила кредита. Твърди, че договора е нищожен, тъй като не е спазена предвидената в закона форма. Нарушено било изискването договора да е написан на ясен и разбираем език. Не е посочен ГПР, не е посочена ясна методика на формиране на ГПР. Не е посочена дължимата договорна лихва. Оспорена е клаузата за неустойка като нищожна поради това, че е неравноправна.

Иска се от съда да постанови решение, с което да се прогласи за нищожна клаузата за неустойка на чл. 6, ал. 2 от договора за кредит.

Иска се също от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 10 лева като частичен иск от 500.00 лева, представляваща получена без основание сума по договор за потребителски кредит № 378283 от 09.12.2019г., ведно със законна лихва, считано от завеждане на иска в съда до окончателното плащане.

По искане на ищеца с протоколно определение от 04.12.2023г. съдът е допуснал изменение в размера на иска като същият се счита предявен за сумата от 283.83 лева в пълен размер.

Ответникът в срока за отговор е признал иска за нищожност на клаузата за неустойка и е направил искане да бъде постановено решение при признание на иска. Посочил е, че нищожността на отделни клаузи на договора, не влече нищожност на цЕ.я договор. Поискал е в тежест на ответника да не бъдат възлагани разноси на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК.

По делото е назначена и приета съдебно-икономическа експертиза.

Настоящият съдебен състав намира, че следва при постановяване на решението да съобрази направеното от ответника признание на иска по отношение нищожността на клаузата за неустойка в чл. 6, ал. 2 от договора, тъй като така същият признава неизгоден за него факт.

Не е спорно, че между страните е сключен договор за потребителски кредит № № 378283 от 09.12.2019г. като на ищцата е отпуснат кредит в размер на 1000.00 лева, който е следвало да бъде върнат на 18 погасителни вноски. Не е спорно, че ищцата изцяло е погасила кредита, което се установява от заключението по приетата по делото съдебно-икономическа експертиза. От същата се установява, че погасителните вноски са месечни, ден на плащане – четвъртък с дата на първо плащане 09.01.2020г. и дата на последно плащане 09.06.2021г. ГПР е 48.08% с фиксиран ГЛП -40.5%. Общата сума за плащане без неустойка възлиза на 1401.64 лева.

Не е спорно също, че в т.6.1. от договора е уговорено, че заемателят се задължава до три дни , считано от усвояването на заеманата сума да представи обезпечение по начин и ред на условията в чл. 33, ал. 1 от ОУ, в противен случай съгласно т.6.2 от договора – при неизпълнение на т.6.1 от договора, заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на 2018.36 лева, която се заплаща разсрочено по погасителен план.

От заключението на вещото лице, се установява, че в погасителния план по процесния договор са начислени първите 4 броя вноски от 09.01.2020г. до 09.04.2021г. вкл. по 156.62 лева в размер на 626.48 лева, следващите 14 броя вноски от 09.05.2021г. до 09.06.2021г. вкл. по 99.42 лева в размер на 1391.88 лева. Дължат се 18 броя вноски по 190.00 лева заедно с неустойката общо 4320.00 лева, от които 1000.00 лева – главница, 401.64 лева – договорена лихва и 2018.36 лева – неустойка.

Вещото лице е посочило също, че ищцата е внесла касово общо сумата от 1351.78 лева с направени 2 броя погасителни вноски , както следва:

на 09.01.2020г. е внесена сумата от 155.00 лева, с която са погасени 33.38 лева лихва и 121.62 лева – неустойка

на 11.02.2020г. е внесена сумата от 1196.78 лева, с която са погасени 1000.00 лева – главница, 34.57 лева – лихви и 162.21 лева – неустойки или ищцата е погасила главницата по кредита, заедно с лихвите към момента на плащане, както и е извършила плащане на

неустойка в размер на 283.83 лева.

Уговорената в чл. 6 от договора неустойка за неизпълнение на договорно задължение, е неравноправна и недействителна както по аргумент на чл.143, т.5 ЗЗП, така и по аргумент от чл.26, ал.1 ЗЗД.

Неустойката обезпечава изпълнението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението без да е нужно да се доказват по размер. Доколкото в случая размерът на неустойката по-голям от заетата сума от 1000.00 лева, тя се явява прекомерна и противоречи на обезщетителната ѝ функция. Тази неустойка по своя характер е санкционна доколкото се дължи при неизпълнение на договорно задължение, но същата не зависи от вредите от това неизпълнение и по никакъв начин не кореспондира с последиците от неизпълнението. Предвидена е да се кумулира към погасителните вноски като по този начин се отклонява от обезпечителната и обезщетителната си функция и води до скрито оскъпяване на кредита. Включена по този начин в погасителните вноски, тази неустойка по същество е добавък към възнаградителната лихва на търговеца – заемодател и го обогатява неоснователно доколкото именно лихвата би се явила цена на услугата по предоставения заем и в този смисъл би представлявала и печалбата на заемодателя.

Следва да се отбележи, че изискване на обезпечение на задължение за с поемане на поръчителство от физическо лице/или банкова гаранция в същия размер/, което да отговаря на изисквания, създаващи значителни затруднения за изпълнението им, противоречи на принципа на добросъвестността и цЕ. да създаде предпоставки за начисляване на неустойката по чл. 6 от договора. Нормално, както разходите на търговеца, така и печалбата му, би следвало да са включени в посочения в договора ФГЛП от 40.50%. Именно възнаградителната договорна лихва обхваща печалбата на търговеца, но в случая съдът намира, че клаузата за неустойка въвежда още един сигурен източник на доход на икономически по-силната страна.

Клаузата на чл. 6 от договора противоречи на добрите нрави и добрите търговски практики е представлява уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като задължава последния при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. /чл.143, т.5 ЗЗП/. Такава разпоредба е в пряко противоречие и с добрите нрави, поради което е и нищожна на основание чл.26, ал.1 ЗЗД. За да достигне до този извод съдът прави преценка за естеството на договора за заем /потребителски с по-слаба и уязвима страна/, съотношение на заема и неустойката, съотношение на законните лихви и неустойката както и съпоставка с вредите от неизпълнението.

От гореизложеното следва, че процесната клауза не поражда права и задължения за страните, поради което сумите, заплатени от кредитополучателя – ищец в изпълнение на задълженията, предвидени в тези разпоредби, са били недължимо платени от страна на ищеца като престирани при начална липса на основание. Видно от заключението на вещното лице, че ищцата е извършила плащане на неустойка в размер на 283.83 лева, която сума се

явява недължимо платена. Оттук следва и че кумулативно съединеният осъдителен иск по чл. 55, ал. 1, предл. първо от ЗЗД е основателен и ответникът ще следва да бъде осъден да заплати на ищцата процесната сума.

По разноските.

С направеното признание на иска, ответникът е поискал от съда на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК разноските да бъдат възложени на ищеца, тъй като според него, той с поведението си не е дал повод за завеждане на делото.

Разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК указва, че за възлагане на разноските в тежест на ищеца трябва да са налице кумулативно следните предпоставки: ответникът да не е дал повод за завеждане на делото и да е признал иска.

Безспорно е налице едната предпоставка, а именно ответникът е признал иска. Спорът е налице ли е другата предпоставка – ответникът да е станал повод за завеждане на делото. Настоящият съдебен състав приема, че случая ответникът е дал повод за завеждане на делото, тъй като е допуснал уговаряне на неравноправна клауза в договора за кредит, както и е приел плащане от ищцата по тази клауза.

С оглед гореизложеното, претендираните от ищцата разноски по делото ще следва да бъдат възложени на ответника, като същият ще следва да заплати на ищцата сумата от 100.00 лева за платена държавна такса и сумата от 120.00 лева разноски за вещо лице.

Ищцата се представлява от адвокат на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА и поради това, дължимото се адвокатско възнаграждение в размер на 400.00 лева ще следва да бъде присъдено на Еднолично адвокатско дружество „*****“, вписано в регистър БУЛСТАТ под № *****. Следва да бъде прибавен и 20% ДДС или общо дължимото се адвокатско възнаграждение е в размер на 480.00 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от С. Р. Г. с ЕГН ***** с адрес: гр. *****, ж.к. ***** против "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869 седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Славянска № 29, ет. 7 иск, че клаузата на чл. 6, ал. 2. от договор за потребителски кредит, сключен на 09.12.2019 г., с която е уговорена неустойка, е нищожна поради противоречие с добрите нрави и закона и като сключена при липса на основание.

ОСЪЖДА "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869 седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Славянска № 29, ет. 7 да заплати на С. Р. Г. с ЕГН ***** с адрес: гр. *****, ж.к. ***** на основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД, сумата от 283.83 лева, представляваща платена при начална липса на основание неустойка по силата на сключен между страните Договор за потребителски кредит от 09.12.2019г., ведно със законната лихва

от датата на подаване на исковата молба в съда – 14.06.2023г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869 седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Славянска № 29, ет. 7 да заплати на С. Р. Г. с ЕГН ***** с адрес: гр. *****, ж.к. ***** сумата от 220.00 лева – разноски за платена държавна такса и вещо лице.

ОСЪЖДА "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869 седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Славянска № 29, ет. 7 да заплати на Еднолично адвокатско дружество „*****“, вписано в регистър БУЛСТАТ под № ***** с адрес: гр. *****, бул. ***** разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 480.00 лева.

Решението може да бъде обжалвано пред ОС – Видин в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Видин: _____